

РЕШЕНИЕ

№ 19065

гр. София, 04.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 09.05.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Пламен Панайотов

ЧЛЕНОВЕ: Евгения Иванова
Елеонора Попова

при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **3166** по описа за **2025** година докладвано от съдия Пламен Панайотов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/. Образувано е по касационна жалба на О. Б. К., чрез процесуалния му представител адв. М. Ц.-А. от САК, срещу решение от 18.01.2025 г., постановено по НАХД № 15734 по описа за 2025 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 11-ти състав. С решението съдът е потвърдил наказателно постановление (НП) № 24-4332-018783/15.08.2024 г., издадено от началник сектор в СДВР, ОПП-СДВР, с което на О. Б. К. са наложени административни наказания, както следва: 1. глоба, в размер на 200 лева, за нарушение на чл. 20, ал. 2 от ЗДвП; глоба в размер на 2000.00 лева и административно наказание „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 24 (двадесет и четири) месеца за нарушение по чл.174, ал.3 от ЗДвП вр. чл. 174, ал.3, пр.1 от ЗДвП и глоба в размер на 2000.00 лева и административно наказание „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 24 (двадесет и четири) месеца за нарушение по чл.174, ал.3 от ЗДвП вр. чл. 174, ал.3, пр.2 от ЗДвП, като е отменил НП в частта, с която, на основание чл. 183, ал. 5, т. 1 от ЗДвП, било наложено наказание „глоба“, в размер на 100 лева, за нарушение по чл. 6, т. 1 от ЗДвП. С касационната жалба се иска отмяна на атакуваното решение като неправилно, постановено в нарушение на материалния и процесуалния закон. Според жалбоподателя в административнонаказателното производство са допуснати съществени процесуални нарушения. Сочи се, че в АУАН е вписан отказ от даване на кръвна проба, какъвто касаторът отрича да е правен. Излага доводи за противоречия в установените факти, касателно вмененото нарушение. Моли решението на СРС да бъде отменено и вместо него да бъде постановено друго,

с което издаденото наказателно постановление да бъде отменено изцяло.

Ответникът по касационната жалба, редовно призован, не се явява и не изпраща представител. Същият не взема становище по касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита, че касационната жалба е основателна въз основа на визираните в касационната жалба доводи, като счита, че делото следва да бъде върнато на друг състав на СРС.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, VI касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е депозирана от надлежна страна в законоустановения срок, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

Съобразно чл. 218 от АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Районният съд е установил от фактическа страна, че на 09.07.2024 г., около 02:00 ч. О. К. управлявал собствения си лек автомобил, марка „А.“, модел АЗ, рег. [рег.номер на МПС] в [населено място],[жк]по [улица], с посока на движение от [улица]към [улица]. На кръстовището на [улица]и [улица]К. предприел маневра по завой надясно, но поради висока и несъобразена с релефа на пътния участък скорост реализирал ПТП в оградно съоръжение, разделящо двете платна за движение на [улица], преминал в платното за насрещно движение, блъснал се в предпазни парапети и бордюр и останал статичен, с предница на автомобила, сочеща в посока -[жк]. В непосредствена близост се намирал екип на ОПП-СДВР, в състав - свидетелите В. З. и Г. П., които възприели действията на водача на МПС. В хода на извършената проверка разпоредили на водача да бъде тестван за употреба на алкохол с техническо средство „Алкотест Дрегер 7510“, фабр. № 0136, както и за употреба на наркотични вещества с техническо средство „Дръгтест-5000“, инв. № ARP J002, но К. отказал. Бил му издаден и връчен талон за медицинско изследване № 0179355 за ВМА, но водачът не посетил медицинско то заведение и не дал биологични проби за изследване.

С оглед констатираното, св. В. З. съставил АУАН № 1284699/09.07.2024 г. срещу О. Б. К., който бил подписан без възражения.

Въз основа на съставения АУАН било издадено и обжалваното пред СРС НП № 24-4332-018783/15.08.2024 г. от началник сектор в СДВР, ОПП-СДВР, с което за описаното в АУАН административно нарушение на О. Б. К. били наложени следните административни наказания: 1. глоба, в размер на 200 лева, за нарушение на чл. 20, ал. 2 от ЗДвП; глоба в размер на 2000.00 лева и административно наказание „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 24 (двадесет и четири) месеца за нарушение по чл.174, ал.3 от ЗДвП вр. чл. 174, ал.3, пр.1 от ЗДвП и глоба в размер на 2000.00 лева и административно наказание „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 24 (двадесет и четири) месеца за нарушение по чл.174, ал.3 от ЗДвП вр. чл. 174, ал.3, пр.2 от ЗДвП, и на основание чл. 183, ал. 5, т. 1 от ЗДвП, било наложено наказание „глоба“, в размер на 100 лева, за нарушение по чл. 6, т. 1 от ЗДвП.

За изясняване на фактите и на обстоятелствата по делото, първоинстанционният съд е анализирал събраните гласни доказателствени средства - показанията на свидетеля В. З., който е съставил АУАН и на свидетеля Г. П., и е анализирал писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл. 283 от НПК.

За да потвърди НП, въззивният съд е приел, че наказаното лице е осъществило от обективна и

субективна страна състава на вменените му административни нарушения, по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП и по чл.20, ал.2 от ЗДвП, като по отношение на нарушението по чл. 6, т. 1 от ЗДвП, в тази част НП е отменено поради недоказаност от страна на АНО на вмененото нарушение.

С обжалваното решение районният съд е заключил, че при съставяне на АУАН и издаване на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да водят до отмяна на процесното НП. Съдът приел, че извършеното от Ц. административно нарушение не представлява маловажен случай, както и, че наложеното административно наказание съответства по вид и размер на приложената санкционна разпоредба.

Решението на СРС е валидно, допустимо и правилно.

В обжалваното съдебно решение въззивният съд е изложил изчерпателни мотиви за липса на процесуални нарушения при съставянето на АУАН и на процесното НП, които да са от категорията на съществените и които да са ограничили правото на защита на наказаното лице, както и за съответствието им с материалния закон, противно на твърденията на касатора.

От обективна страна съставът на административното нарушение по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП визира два вида откази - за извършване на проверка за наличие на алкохол и/или наркотици в кръвта. Нормата на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП предвижда две форми на изпълнително деяние – отказ за извършване на проверка и неизпълнение на предписание на контролния орган, които могат да бъдат съотнесени както спрямо проверката за употреба и концентрация на алкохол в кръвта, така и спрямо тази за употреба на наркотични вещества или техни аналози. В чл. 174, ал. 3 от ЗДвП са инкорпорирани различните способи за установяване употребата и концентрацията на алкохол в кръвта - изпробване с техническо средство или чрез изследване с доказателствен анализатор, или чрез медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му, и/или химикотоксикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози. Т.е. предвидено е да бъде санкциониран отказът на водача да му бъде извършен тест с техническо средство или неизпълнението на предписанието за медицинско изследване на концентрацията на алкохол в кръвта.

Разпоредбата на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП има за цел ангажирането на административнонаказателната отговорност на лице, което отказва да бъде установено наличието на алкохол (или наркотични вещества и техните аналози) в организма му. Нарушението е изпълнено тогава и лицето се санкционира за това, че липсва резултат от изследване за алкохол (респективно наркотични вещества), а не за изборът му на метод на изследване. Именно защото е изпълнена целта на закона и лицето е било тествано съдът намира, че ако същото е отказало тестване с техническо средство, но е извършено медицинско или лабораторно изследване, няма да е нарушено задължението визирано в нормата на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП. В този случай ако само е съставен АУАН производството следва да бъде прекратено, а ако е издадено НП същото отменено. За да е изпълнен съставът на нарушението лицето следва да е отказало да бъде тествано и след това да не е изпълнило предписанието по съставения му от органите талон за медицинско изследване. Действително на този етап актосъставителят е в невъзможност да знае, че лицето няма да изпълни предписанието, но макар и преждевременно предявяването на точния и пълен състав на нарушението не може да се счита за толкова съществен порок, още повече, че санкционираното лице е изпълнило състава на нарушението.

Визираните от касатора възражения, че не е направен отказ за тестване и че талонът за медицинско изследване е връчен на по-късен етап в хода на проверката, са неоснователни. АУАН е подписан без възражения, т.е. водачът на място не е счел за невярна констатацията на полицейските служители, че е отказал тестване с технически средства за употреба на алкохол или

на наркотични вещества, което твърдение на касатора съдът приема за изцяло защитна теза. Относно по-късния час на връчване на талона за изследване, съдът не намира това за съществено-процесуално нарушение, още повече, че се е създал пътен инцидент, който е изисквал проверка на документите на водача, съставянето на протокол за ПТП, което е отнело известно време, рефлектирало в крайна сметка в късното издаване на талона за изследване. Същевременно е дадено достатъчно време на водача да се яви в посоченото медицинско заведение за даване на биологични проби, което не е сторено независимо по какви сочени от касатора причини с цел отново да бъде изградена защитната теза на оспорващия.

Неоснователни са възраженията на касатора, че нарушението не е доказано поради разминавания в установената от АНО фактическа обстановка, която не се подкрепяла от писмените доказателства по делото, както и от депозираните в хода на съдебното следствие показания на св. П.. Действително полицаят, който е констатирал нарушението като свидетел - очевидец в показанията си депозира факти, които частично се разминават с установеното на мястото на произшествието обстоятелства, но това не дава основание да се приеме, че извършването на нарушението не е доказано. Този свидетел е бил разпитан на 09.01.2025 г., а нарушението на К. е било установено на 09.07.2024 г., поради което е нормално полицейският служител да не си спомня подробности, тъй като ежедневната му служебна дейност до голяма степен е свързана с установяването на подобни административни нарушения. Същевременно свидетелят няма никаква заинтересованост от изхода на делото, противно на твърдяното от касатора. Служебните му правоотношения с АНО не може да изключват достоверността на депозираните от него показания, без подкрепата от съответните доказателства в тази насока. Твърденията за физическа разправа също не са доказани.

На следващо място, относно твърденията за противоречие в установените факти и обстоятелства, в частност в Заповедта за налагане на ПАМ, следва да се отбележи, че производството по налагане на ПАМ няма никакво отношение към административнонаказателното производство, разглеждано пред настоящия съдебен състав и в този смисъл твърденията за нечетливост на заповедта за ПАМ са ирелевантни към спора. Принудителната административна мярка се прилага с индивидуален административен акт, който се издава при спазване на административнопроизводствените правила на АПК, докато издаването на наказателното постановление протича по реда на ЗАНН. Двете репресивни мерки преследват и различни цели, респ. производствата по доказване на законосъобразността им са независими едно от друго.

Напълно неоснователни са доводите на касатора, че по делото не са приложени доказателства, подкрепящи вмененото нарушение по чл.20, ал.2 от ЗДвП. Разпоредбата предвижда, че водачите на пътни превозни средства са длъжни при избиране скоростта на движението да се съобразяват с атмосферните условия, с релефа на местността, със състоянието на пътя и на превозното средство, с превозвания товар, с характера и интензивността на движението, с конкретните условия на видимост, за да бъдат в състояние да спрат пред всяко предвидимо препятствие. Водачите са длъжни да намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението. От обективна страна настоящият състав намира, че е посочено в какво точно се състои неправомерното действие на водача – в несъобразена скорост с релефа на местността, вследствие на което е било реализирано ПТП. Това се подкрепя от приложеното по делото писмено доказателство – протоколът от ПТП. В трайната практика на ВКС, се приема, че протоколът за ПТП, издаден от служител на МВР в кръга на правомощията му в установената форма и ред, представлява официален свидетелстващ документ. Като такъв той се ползва, не само с обвързваща формална доказателствена сила относно авторството на документа, но съгласно чл.179, ал.1 ГПК, и със задължителна материална доказателствена сила, като съставлява

доказателство за факта на направени пред съставителя изявления и за извършените от него и пред него действия. Съгласно чл.7 от Наредба № I – 167 от 24.10.2002г. за условията и реда на взаимодействие между контролните органи на МВР, застрахователните компании и Агенцията за застрахователен надзор при настъпване на застрахователни събития, свързани с МПС, вр. чл.125а, ал.1 и чл.125 ЗДвП при ПТП с материални щети се издава „протокол за ПТП“, какъвто е бил съставен и в настоящия случай. Съставителят е удостоверил пряко възприети от него факти при огледа, относими за определяне на механизма на ПТП, като местоположението на МПС, участници в ПТП, характера и вида на нанесените щети, пътните знаци и маркировката на мястото на произшествието и други. От значение за преценката на възприетите от длъжностното лице факти е времеотстоянието на извършения от него оглед спрямо момента на осъществяване на ПТП. В случая полицейският служител, съставил протокола, непосредствено във времето е възприел самото настъпване на ПТП и то е отразено в съставения във връзка с него протокол. Доколкото протоколът за ПТП е изготвен от органите на полицията след оглед на местопроизшествието, същият се ползва с обвързваща материална доказателствена сила относно удостоверените от длъжностното лице факти, пряко възприети от него, които са релевантни за механизма на ПТП – мястото на инцидента, посоката на движение на автомобила и сблъска с намиращите се на пътя защитни предмети. Доказателствената сила на протокола за ПТП не обхваща направените от длъжностното лице, въз основа на констатираните факти, изводи за наличие или липса на вина на водач на МПС, участващ в пътнотранспортното произшествие, тъй като това излиза извън обхвата на удостоверителното изявление относно възприет от съставителя на протокола факт. При неоспорване на автентичността на протокола и обстоятелствата, определящи го като официален документ, страната, на която същият се противопоставя, може да оспори верността на удостоверените в него факти, но следва да проведе пълно обратно доказване, с оглед обвързващата материална доказателствена сила на документа. Т. оспорване на протокола не е направено, поради което и се ползва с доказателствена сила относно удостовереното от полицейския служител движение на водача на МПС с несъобразена скорост и за сблъска на управляваното МПС с предпазни предмети на пътя.

Настоящата касационна инстанция не намира противоречие между съдържанието на АУАН и НП от една страна и това на протокола за ПТП, които да водят до неяснота в мястото на извършване на нарушението, а оттам и да ограничават правото на защита на лицето. Ясно е посочено, че лицето самокатастрофира на кръстовището с бул. П. В., вследствие на несъобразена скорост с релефа - в причинна връзка за настъпване на ПТП.

В допълнение следва да се отбележи, че касационната инстанция констатира разминаване между издаденото наказателно постановление и първоинстанционния съдебен акт, касаещо датата на издаване на потвърденото от СРС наказателно постановление - 15.08.2024 г. и възприетата от съда дата на издаване – 01.04.2021 г. Тъй като приетата от СРС за установена фактическа обстановка се припокрива с тази, изложена в обжалваното наказателно постановление, настоящият касационен състав приема, че в случая се касае за допуснатата техническа грешка. Допуснатата грешка обаче не внася никакво съмнение относно действително формираната и външно обективизирана воля на съда по отношение на законосъобразността на НП в обжалваната пред настоящата инстанция част, поради което и може да бъде поправена по реда на чл. 414, ал. 1, т. 1 от НПК от съда, постановил обжалваното решение, ако възникнат затруднения, свързани с тълкуването му.

Предвид гореизложеното, при липса на визираните касационни основания, решението на районния съд следва да се остави в сила.

При този изход на спора на ответника се дължат разноски каквито не са претендирани, поради

което съдът не дължи произнасяне.

Така мотивиран, Административен съд София-град, VI касационен състав на основание чл.221, ал.2, пр.1 от АПК, във вр.чл.63в от ЗАНН

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 18.01.2025 г., постановено по НАХД № 15734 по описа за 2025 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 11-ти състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.